București, 22 Iunie 1945
- la amiază -

Tanți,

Chiar acuma am terminat de mâncat o jumătate de chilogram de vișine, cumpărate cu 250 lei de aici, din fața „Universului". În timp ce le treceam printre dinți, priveam culoarea lor de purpură și mă gândeam că astăzi nu ți-am scris și trebuie să-ți scriu. Mi-am mai adus aminte că eroinele lui Teodoreanu se rumpodobesc în epoca aceasta cu cercei de cireșe sau vișine, și cum aveam în față astfel de cercei, cu toate că-mi făceau trebuință, doream să-ți dăruiesc și ție, ca să te văd ca pe fetele romanelor lui Teodoreanu. Dar dacă ești așa departe...

Și pentru că a venit vorba despre Teodoreanu să-ți povestesc cum a făcut Mary cunoștință cu romancierul celei mai fericite tinereți. Faptul mi l-a adus la cunoștință chiar Mary, au trecut doi ani astă iarnă, când nu era decât în clasa a treia. Se arăta foarte încurcată și nu mita să reproducă și amănuntele cele mai mărunte.

- Să vedeți, și-a început Mary povestirea, eram

-f-

în casă la Radu Ionescu, pentru că Radu Ionescu are o fată cu un an în urma mea și suntem prietene bune. Camera fetei se află lângă biroul lui tată-său, dar eu nu știam asta. Știam ceea ce nu știam era că în birou se află în acea zi Radu Ionescu și Ionel Teodoreanu, că ei sunt prieteni buni. Așa că am stat noi, am vorbit, am făcut ce-am mai făcut și ne vine nouă deodată ideea să ne ducem în birou să vedem nu știm ce. Când colo, dăm peste Ionel Teodoreanu. A început să-mi bată inima când l-am cunoscut că-i el, ne-am cam scuze și-am vrut să ne retragem. Dar Radu Ionescu nu ne-a lăsat.

- Iată, d-le Teodoreanu, îți prezint două sincere admiratoare ale dumitale.

Teodoreanu se uită atent la noi, zâmbind:

- Știam știut că am admiratoare atât de tinere.

Apoi, cu o vădită curiozitate:

- Și ce-ați citit dumneavoastră din opera mea?

- Toată! am răspuns eu.

- Și nu v'a acoperit nimic mama cu mâna?

- Ah, că mama nu știe decât de „Prăvale Baba" și „Ulița Copilăriei ...

În aceste împrejurări, Tanți, a cunoscut Mary pe Ionel Teodoreanu. Felul cum această conversație mi-a fost povestită, felul cum arăta că a zâmbit Teodoreanu

și i-a bătut ei inima, a făcut ca întreaga scenă să-mi rămâie în minte. Acum vreo săptămână i-am reprodus-o lui Mary exact cu cuvintele pe care le rostise ea atunci. M'a lăudat că am memorie foarte bună. I-am întors vorba, recunoscând motivul acestei amintiri nu în memoria mea, ci în măestria eu care a înfățișat-o ea atunci. N'a mai insistat.

De atunci Mary a crescut cu doi ani. Talentul povestirii și spontaneitatea replicilor s'au desvoltat și-au făcut-o să nu se gândească în altă parte decât la teatru. După spusele ei, se va face regizoare, va juca ea chiar rolurile în care va crede că are succes și-mi va da bilete de favoare ca s'o admir. Visuri!...

Tocmai terminasem rândurile de mai sus, ajungând la cele trei puncte, când văd intrând pe ușă pe un unchin de-al meu din Târgoviște, pe care nu l-am văzut dinaintea Paștelui. Văzuse și el căruța cu vișine din față și cumpărase un chilogram. Am stat de vorbă pe urmă, povestind multe și mâncând vișine. Eu mereu căutam acele boabe care se țin câte două, ca să ți le atârn pe după urechi. Acum unchin-meu a plecat și ceasul arată cinci fără cinci. Dintr'un moment într'altul trebuie să sosească Moș Nae. Nu va deschide altcineva ușa înainte s'o deschidă el. Primul ce va apăsa pe clanță va fi Moș Nae... A și sosit. Ora 5 și zece.

Diogene